

[Nathalie Lind]

sagen også ud fra denne side. Vi taler meget om, hvor belastende nævningebehandlingen er for den forurettede, for offeret, men det kan jo hænge samme med de retsplejeregler, vi har i dag.

Jeg skal om det radikale forslag sige, at vi ser positivt på det. Vi er ikke enige i alle de forskellige forslag; jeg synes nok, at der kan være undtagelsestilfælde, hvor det måske er nødvendigt også at afhøre om tidligere seksualadfærd. Jeg skal ikke lægge mig fast, men hvis jeg siger til forslagsstillerne, at vi tillægger forslaget betydelig vægt og er rede til at gå ind i en positiv drøftelse, så håber jeg, vi finder en løsning her.

Må jeg blot, når vi taler om nævningebehandling – og det er jo med i høringsssvarene – have lov at sige, at det forslag, som politidirektøren i København har med i sit svar, om at de alvorlige narkotikasager vel egentlig burde være unddraget nævningebehandling, synes jeg vi har brug for en meget grundig diskussion af. Vi var nogle, der så den ret rystende film, Ib Makwarth har lavet, i morges her i landstingssalen, og jeg vil gerne høre – ministeren behøver ikke at svare her – om der ikke tidligere har været andre henvendelser, der har gjort, at man fra anklagemyndighedens side har været betænkelig ved nævningebehandling i disse meget grove narkotikaforbrydelser.

Endelig skal jeg om det radikale lovforslag nr. L 180 om, at der skal være samme straffebestemmelser for kønssædelighedsforbrydelser, hvad enten det er mellem personer af samme køn eller mellem en af hvert køn, sige, at det er vi fra venstres side enige i. Og så må vi også se på det tekniske her.

Til allersidst, rent principielt: jeg synes, det er et stort fremskridt, at justitsministeriet har spurgt Dansk Kvindesamfund om dette lovforslag. Måske skulle man have spurgt en endnu bredere kreds, det skal jeg lade stå åbent, men jeg synes, det er udmærket, at vi har fået en udtalelse her. Det er egentlig trist – og vi er vel alle ansvarlige på en eller anden måde for det – at måtte konstatere, at også angående et lovforslag, som vedrører en forbrydelse, som, i så høj grad som tilfældet er, specielt rammer kvinder, er man ikke i dag kommet længere, end at forslaget både på sekretær- og medlemsplan alene er udarbejdet af mænd.

Hagen Hagensen (KF):

Må jeg i tilslutning til den sidste bemærkning, fru Nathalie Lind gjorde, sige, at jeg er tilfreds med, at jeg er en mand, der skal stå som ordfører i dette lovforslag, der væsentligt vedrører kvinder, for jeg tror også, at der fra det køns side, som jeg tilhører, er noget at sige om disse forhold. Det er jo alvorlige forbrydelser, der er tale om i lovforslaget: voldtægt, røverier og brandstiftelse, vel nok noget af det alvorligste vi har inden for vores straffelovgivning.

Når forslaget omfatter en ændring af materiel art, for så vidt angår voldtægt en klare beskrivelse af dette forhold – det er sådan set en god ting – og strafferammer herfor, er det sådan set kun den ene del af lovforslaget, idet det jo ligger i ændringen af strafferammerne, at behandlingsmåden, den retsplejemæssige behandling af sagerne, vil blive anderledes, idet nævningebehandling vil blive overordentlig indskrænket, om lovforslag nr. L 180 måtte blive lov.

Må jeg først om voldtægt sige, at det er tilfredsstillende for os, at voldtægtsbegrebet nu gøres helt klart, således som udformningen af § 216 er blevet, og også § 217, der slutter sig dertil, har fået et indhold, som klargør forholdene. Må jeg i den forbindelse have lov til at sige – det gælder flere bestemmelser i lovforslaget – at vi kan tiltræde, at begreber af denne art omfatter begge køn, således at der kan være tale om, at man også kan begå en sådan sædelighedsforbrydelse mod personer af samme køn.

Må jeg så sige, at retspraksis har ført til, at den nuværende § 217 om ulovlig tvang for at skaffe sig samleje har fået en for stor og for mig at se urimelig anvendelse, der ikke har været tilsigtet eller ventet af lovgiverne. Voldtægt er en meget alvorlig forbrydelse, som desværre synes at være i tiltagende. Der må derfor være tilstrækkeligt vide strafferammer, og den nedsættelse af strafferammen til maksimalt 10 år for voldtægt, som blev gennemført i 1967, kan, som udviklingen har været, forekomme betænkelig. Jeg understreger i den forbindelse, hvad den socialdemokratiske ordfører sagde, at her har vi fået en strafferamme, der for disse alvorlige forbrydelser, normalt over for en kvinde, men over for liv og legeme, er mindre end den, der er for røverier.